

VOORWOORD

‘Het leven draait om de duit en de fluit.’ Zelden is mijnheer Van den T. zo direct over wat volgens hem de mensheid drijft: geld en seks. Veelal bevatten zijn mailtjes uitgebreide, filosofisch getinte epistels die, behalve van een religieuze inslag, getuigen van een weinig optimistisch mensbeeld.

Ik heb geen idee wie mijnheer Van den T. is, hoe oud hij is en waar hij woont – hoewel zijn achternaam een Brabantse oorsprong verraaft – maar hij is de afgelopen jaren bijna een goede bekende van me geworden. Bijna wekelijks reageert hij nog dezelfde dag per mail op de aflevering van ‘Waarvan Akte’ van die dag. Die rubriek – waargebeurde verhalen uit de notarisp praktijk – verschijnt sinds 2016 iedere woensdag in het Algemeen Dagblad en de zeven regionale kranten van DPG Media.

Uiteraard beantwoord ik zijn mailtjes, hoe onnavolgbaar soms ook, altijd vriendelijk en met respect. Zoals ik alle mailtjes – behalve anonieme – beantwoord die lezers mij sturen. Ik vind het ontroerend, eervol en wonderlijk dat mensen de moeite nemen om te reageren op een aflevering van ‘Waarvan Akte’ die hen, in wat voor opzicht ook, heeft geraakt.

Het aantal en de aard van de reacties op ‘Waarvan Akte’ wisselt sterk per aflevering. Komt er onrecht, verdriet of leepheid in voor, dan loopt mijn mailbox vol met reacties van mensen die uiting willen geven aan hun verontwaardiging, boosheid of medeleven. Gaat het om meer juridisch-inhoudelijke verhalen, dan rollen stevast de inhoudelijke vragen binnen. Soms verwachten lezers een compleet notarieel advies over een specifiek onderwerp waar ze mee worstelen. Uiteraard kan ik daar niet op ingaan. Ik verwijs hen dan door naar een notaris in hun regio of de Notaristelefoon.

Ook het handelen van de notaris zelf is regelmatig het onderwerp van lezersmailtjes. Houdt de notaris zich strikt aan de wet, zoals hij verplicht is, dan vinden lezers dat hij zich best wat soepeler kan opstellen. Maar als de notaris in een zeldzaam geval uit menselijkheid een oogje toeknijpt, dan vinden anderen weer dat juist dat niet kan.

Dat de wet nu eenmaal de wet is en dat wat juridisch correct is soms toch onrechtvaardig aanvoelt, vinden lezers sowieso vaak moeilijk te verteren. Kritische lezers gaan soms in discussie omdat ze vinden dat iets wat ik heb geschreven niet klopt of niet kán kloppen. Omdat ik de teksten voor publicatie altijd voorleg aan de betreffende notaris, zijn fouten normaliter uitgesloten, maar een heel enkele keer slipt er wel eens een foutje tussendoor. Meestal overigens omdat ik een ingewikkelde kwestie in 440 woorden moet samenvatten en daarbij noodgedwongen grote – soms te grote – stappen moet nemen.

Regelmatig complimenteren lezers me met mijn schrijfstijl, met daarbij vaak de aanmoediging om nog lang door te gaan met 'uw prachtige rubriek die ik elke woensdag als eerste lees'. Een keer kreeg ik een reactie per post. In zo'n jaloersmakend keurig ouderwets handschrift bedankte een oudere lezer uit Rotterdam me voor alle verhalen. Hij nodigde me uit om een keer bij hem thuis op de koffie te komen. Dat had ik graag gedaan, maar corona stak er een stokje voor.

Al die reacties stemmen me trots en nederig in het besef dat ik nergens zou zijn zonder de medewerking van de ongeveer twintig notarissen en kandidaat-notarissen die in de loop der jaren hun ervaringen belangeloos met mij deelden. Ik zou hun namen hier graag vermelden, maar vanwege hun beroepsgeheim kan dat niet. Oud en jong, man en vrouw, stad en platteland: zonder hen geen 'Waarvan Akte' en dus ook geen boek. Dank daarvoor!

Nieuwegein, juni 2021

DE INBREKENDE ZUSTERS

Haar moeder is al jaren weduwe en woont in wat ooit het ouderlijk huis was. Ze leeft beneden, de bovenverdieping staat leeg. Dat komt mooi uit, want zij – de jongste van drie dochters – heeft dringend woonruimte nodig. ‘Het is maar tijdelijk, tot ik wat anders heb.’ Acht jaar later woont ze er nog.

Haar zusters bekijken het met gemengde gevoelens. Ze vinden hun zus asociaal, een profiteur die bij hun moeder woont zonder een cent bij te dragen aan de woonlasten. Aan de andere kant: ze zorgt wel voor moeder. En dat is lekker makkelijk, zeker nu moeder de laatste jaren hard achteruitgaat. Dus accepteren ze de situatie.

Toch groeit na enige tijd het ongemak. Vergissen ze zich of schermt hun zusje moeder af? Als ze voor de deur staan, ligt moeder vaak net te slapen en als ze bellen, wordt er niet opgenomen. Treffen ze hun moeder een keer aan, dan zit hun zus erbij. Nooit zijn ze een moment alleen met haar.

Dan overlijdt moeder. Ze was de laatste bindende factor tussen de zussen. Nu die wegvalt, komt het tot een uitbarsting. Aanleiding is, zoals vaker, de erfenis.

Het huis is hypotheekvrij. Moeder heeft geen testament, de

dochters zijn erfgenamen. Om de erfenis te kunnen verdelen moet het huis verkocht worden. Maar verkoop betekent dat het inwonende zusje op zoek moet naar andere woonruimte. Daar heeft ze geen zin in, ze woont hier veel te lekker! Ze reageert niet op telefoontjes van haar zusters en doet de deur niet open. De sloten verandert ze. Dat leidt tot wilde taferelen. Er wordt geschreeuwd door de brievenbus en op deuren en ramen gebonkt, maar ze geeft geen sjoeg.

Ten einde raad nemen de zussen een drastisch besluit: als hun zus niet thuis is, breken ze de deur open en nemen de inboedel mee. Veel stellen die spulletjes niet voor, maar dit deel van de erfenis hebben ze tenminste veiliggesteld.

Bij thuiskomst belt de jongste zus de politie: er is ingebroken! Maar de politie mengt zich liever niet in dit soort familieruzies. Dus schakelt ze een advocaat in en begint ze een kort geding tegen haar zusters: terug die spullen!

De rechter geeft haar gelijk: de zussen hebben zich wederrechtelijk toegang verschaft tot het huis, ingebroken eigenlijk. Dat mag natuurlijk niet. Met tegenzin dragen de zussen de inboedel het huis weer in.

Met mijn bemiddeling komt het tot een vergelijk tussen de zussen. De jongste stemt in met de verkoop van het huis, mits ze een halfjaar de tijd krijgt om andere woonruimte zoeken. Zo krijgt ieder toch nog haar deel.

De jongste komt er het best van af: omdat ze met haar moeder samenwoonde, hoeft ze geen erfbelasting te betalen. De band tussen de zusters wordt er niet beter door.

LEKKER TREITEREN

Veel valt er niet te verhapstukken: een eigen huis met een nog lang niet afgeloste hypotheek, een auto, wat spaargeld. Nee, de overledene was geen vermogend man; een emigrant uit Latijns-Amerika die in Nederland een bescheiden bestaan heeft opgebouwd. Hij volgde een opleiding, vond werk, ontmoette een meisje, trouwde en kreeg een dochter.

Een testament heeft hij niet. Dus als zijn eerste vrouw overlijdt, erft zijn dochter haar kindsdeel. Zolang haar vader leeft, kan ze daar niet aankomen. Geen probleem, de band tussen dochter en vader is goed. Maar als hij na een paar jaar weer in het huwelijk treedt, ontstaat een verwijdering. Verwijten vliegen over en weer, ruzies escaleren en vader en dochter verbreken het contact. Kort na zijn overlijden staat zij op de stoep bij haar stiefmoeder: ze eist haar erfdeel op en wil weten hoeveel ze kan verwachten. De weduwe heeft niets te verbergen en laat haar alle papieren zien. Als de dochter beseft hoe weinig er te erven valt, ontploft ze: dat bestáát niet!

Ze beschuldigt haar stiefmoeder van misleiding: jullie hebben het geld naar het buitenland gesluisd! De stiefmoeder, een eenvoudige vrouw, weet niet wat haar overkomt. Haar tegenwer-

pingen dat ze nooit geld hebben gehad, wuift de dochter weg: je liegt!

De dochter stapt naar de rechtbank en dwingt daar een boedelbeschrijving af. De rechter wijst mij aan als verantwoordelijke notaris. Nu is de weduwe verplicht mij in te huren om geld en goederen minutieus in kaart te brengen. Een tijdrovende klus, die haar duizenden euro's kost, al probeer ik de kosten laag te houden.

Om aan te tonen dat haar overleden man nooit vermogend is geweest, probeert ze contact te leggen met zijn familie in Zuid-Amerika. Maar niemand reageert op mailtjes en als ze zijn broer eindelijk aan de telefoon krijgt, houdt die de boot af. Heeft de dochter hen soms geïnstrueerd?

De dochter heeft bij de rechter ook voor elkaar gekregen dat de weduwe een dwangsom van vijfhonderd euro moet betalen voor elke dag dat ze te laat zou zijn met het aanleveren van gevraagde informatie. De weduwe kan geen kant op; ze moet iets aantonen wat ze niet kán aantonen.

De dochter zit intussen nergens mee. De wet biedt haar de mogelijkheden en haar rechtsbijstandsverzekering dekt alle kosten. Veel te halen valt er niet, dat weet de dochter ook wel. Maar ze gaat door tot het gaatje. Uit wraak, kinnesinde of gewoon omdat het kan: de dood van haar vader biedt haar de mogelijkheid haar stiefmoeder lekker te treiteren.

Die gaat er geestelijk langzaam aan onderdoor. Het verziekt haar leven en kost haar het kleine beetje spaargeld dat ze had. Aan rouwen om haar overleden man komt ze al helemaal niet toe.

VALSE KRENGEN

Het telefoontje is vaag en verontrustend. Een vrouw meldt dat ik meteen actie moet ondernemen, want 'het gaat helemaal fout' in het huis van haar overleden buurman. Ik bel de slotenmaker en spring in de auto. Bij aankomst op het opgegeven adres vertelt de buurvrouw dat zij familieleden met spullen het leegstaande huis heeft zien verlaten. Dat mag niet, maar het gebeurt vaker. Om verdere plundering te voorkomen zet de slotenmaker nieuwe sloten op de deuren. Niemand komt meer binnen zonder mijn toestemming. Nu kan ik in alle rust de nalatenschap afhandelen.

In zijn testament heeft de overledene zijn twee vriendinnen als erfgenamen benoemd. Op hun verzoek treed ik op als executeur. Zijn drie dochters, met wie hij al vijftien jaar in onmin leefde, heeft hij onterfd. Ze hebben daardoor alleen recht op hun legitieme portie. Dat wil zeggen: als er wat te halen zou zijn geweest.

Want al snel blijkt dat hun vader alleen schulden heeft nagelaten. Wat heet: hij stond voor tonnen in het krijt. Van de bank tot de garage, van de lokale traiteur tot zelfs de apotheker: iedereen krijgt geld van hem.

De verhalen uit de spreekkamer van de notaris hebben een gevoelige snaar geraakt. Dit vervolg op *Het geheim van de notaris* bevat nieuwe verhalen en nieuwe geheimen.

Elk verhaal in dit boek is waargebeurd, maar daarom niet minder indrukwekkend. De menselijke natuur wordt opnieuw feilloos geportretteerd in deze unieke bundeling verhalen.

Lees hoe een stel kinderen hun stiefmoeder onder druk zet om haar de laatste spaarcenten afhandig te maken. Hoe een timide vijftiger worstelt met het bloedgeld dat hij van de kerk krijgt na het misbruik door de kapelaan. Ontdek waarom de klusjesman alle bezittingen van tante krijgt en de schoonzoon niets van de miljoenen van moeder.

Schrijver, journalist en bladenmaker **Johan Nebbeling** ontdekte dat een notaris veel meer is dan een juridisch expert. Het vergt veel tact en wijsheid om elke dag weer begrip te tonen voor alle menselijke emoties en tekortkomingen in je kantoor. Nebbeling

is een geboren verhalenverteller die de notarissen en hun klanten in al hun kwetsbaarheid laat zien, maar hen altijd in hun waarde laat.

9 789461 264497